

Detektiv v vlogi tata

Neki detektiv pripoveduje o znanem policijskem inspektorju Sancetti naslednjo zanimivo zgodbo:

V resnici ne vem, če dela Sancette name-noma, ali pa je slučaj ali usoda: Kadar se mu pridruživim, se najine ekspedicije nikdar tako ne posrečijo in niso tako zabavne, kakor jih popisujejo v detektivskih romanih.

Sprehajala sva se po obrežju kopališča Juan les Pins. Najina naloga je bila težavna. Že dva tedna je ogrožal mesto nevaren žepar. Deloval je povsod: na obrežju, v kinu, po re-

Nov angleški poslanik v Washingtonu? Razna poročila trdijo, da bo Macdonaldov zasebni tajnik Vansittart imenovan za angleškega poslanika v Washingtonu.

stavracijah in kavarnah. Kradel je iz sob, kabinetov in sicer vse: denarnice, prstane, dragocenosti, pa tudi predmete brez vsake vrednosti. Zaman so podvojili krajevno policijo. In sedaj so poklicali na pomoč naju.

Dež, veter, prav pasje vreme. Jaz nisem imel niti pojma, kako misli Sancette zagrabiti celo stvar, ko mi je nenadoma stisnil nekaj v roke in zašepetal: »Ali imate dober spomin za obraze?« — »Precej.« — »Dobro. Oglejte si tega velikega debeluha. To-le je njegovo.« — »To-lec je bila ura, ki mi jo je Sancette stisnil v roko. Ne zardeti! Obnašajte se tako, da ne boste zbujali pozornost, sicer naju bodo aretirali.«

Strašno je bilo to predpoldne! Ob dveh je Sancette nakradel že deset ur, tri ključe in tri denarnice. Plen se je nahajal v mojih žepih in inspektor mi je izjavil: »Kar tu delava, mogoče ni čisto v redu, vendar je to trik, ki skoro vedno uspe. Žepar, na čigar ozemlju delujeva, naju je brez dvoma že davno opazil. Sedaj naju bo ozmerjal ali pa se bo z nama pogajal, izključeno pa ni, da nama bo skušal z zvijačo vzeti, kar sva nabrala v njegovem revirju. Kdo je, še ne vem.«

Izrazil sem mu bojazen, da ne bom mogel obdržati v spominu lastnikov nekaterih ukradenih predmetov. Sancette me je pa pomiril, češ, to bova že drugi dan uredila. »Pozor, dregnite to-le damo, ko boste šli mimo nje!« Jaz sem ubogal in trenutek nato mi je Sancette izročil vsebino njene ročne torbice. »Dobro gre!« je ugotovil. »Najin mož naju ne more prezreti, zakaj jaz delam namenoma tako nerodno kakor le mogoče.«

Nenadoma zapazim dva policista, ki sta nama sledila. Opozoril sem Sancetta, on se je pa nasmehnil: »Jima bom slučaj takoj razjasnil.« V tem trenutku sta naju policista že prišla za roke: »Nobenega odpora.« Sancette se ni niti zganil in je začel pojasnjevati: »Moj spremljevalec ima ves plen v svojih žepih. V par urah bodo imeli lastniki svoje predmete nazaj.«

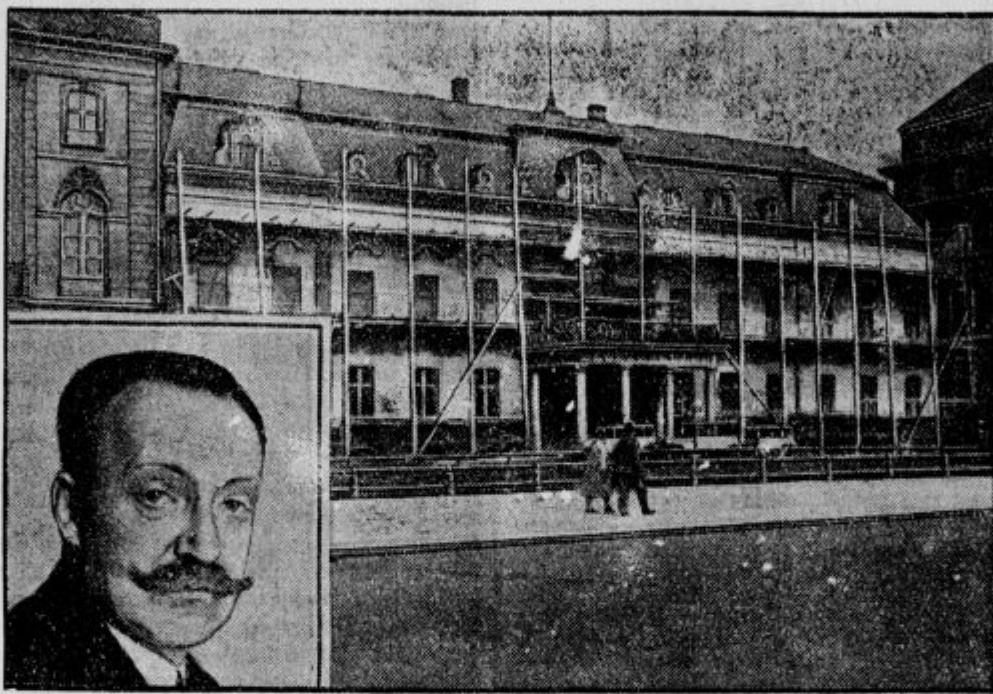
Policista se pa nista dala tako lahko prepričati. Zahtevala sta, naj jima slediva na komisarijat. Sancette je bil ves divji. »Ali ne uvidita, da bosta vse pokvarila?« — »Kje je biserna ogrlica?« je vprašal policist. — »Kakšna ogrlica?« — »Ki je bila pred tremi dnevi ukradena v hotelu Royal.« — »Pred tremi dnevi sva bila še v Parizu. Prišla sva še le danes

ponoči.« — »Vidva tedaj ogrlice nista videla?« — »Gotovo ne.« — »Lepo.« — Še preden se je Sancette zavedel, sta segli dve roki v njegove žepce in izvlekli — ogrlico. »Naprej, na komisarijat! Vajino pripovedovanje nikakor ne drži.«

Še nikoli nisem videl Sancetta teko bledega. Trajalo je dve uri, preden se je zaveda razjasnila, ker sva morala čakati na povratek odsotnega komisarja. Sancette je izvedel, da je na obrežju neki gospod opozoril policista, da sva midva ogledovala biserno ogrlico, katero je eden izmed naju vzel iz žepa. Gospod se je nato odstranil. »Seveda je bil to tat,« je zaklical Sancette, »kateremu sta nasledil. Imel naju je za svoja poklicna tovariša in izrabil priliko, da ves sum zvali na naju in se obenem znebi najine konkurence, ali pa je spoznal najin namen in si je hotel pridobiti dve do tri ure časa za svoj beg.«

Tako je tudi bilo. Dotični »gospod« se je odpeljal z avtomobilom v Bordeaux in se tam vkrcal za Hamburg.

To je bil eden redkih Sancettovih neuspehov. Najbolj poniževalno pa je bilo, da sva se morala tri dni sprehajati po obrežju in vse ljudi preštudirati, da sva mogla vrniti vse ure, ključe in denarnice. Prišežem: Kradlo se je mnogo lažje in hitreje kakor pa nazaj dajalo. Najboljši dokaz za to je, da nama je ostal dragocenen ustnik za cigarete, čigar lastnika kljub vsemu trudu nisva mogla najti...

Velik vlom v francosko poslaništvo v Berlinu. V spalnici berlinskega francoskega poslanika de Magerie (v štrikotu na levi) so neznanzi zločinci vlomili v pisalno mizo in odnesli dragocenosti v vrednosti 100.000 mark (1.400.000 Din). Poslaniško poslopje zadnji čas popravlja. V ta namen so postavljeni odri, po katerih so vlomilci prišli v spalno sobo.

Univ. profesor — ubijalec

Profesor Michel je na pariški Sorboni že 40 let predaval botaniko. Bil je tudi častni doktor mnogih tujih univerz. Živel je sam zase v svoji vili v Auteuilu, daleč od mestnega hrupa. Imel je velik herbarij in veliko knjižnico. Njegov hišnik Laurent je bil velik in močan človek, ki se je neprestano prepiral z ženo in jo često tudi tepel. Laurent je stanoval v pritličju, profesor Michel pa v prvem nadstropju. Samo ob sebi je umevno, da je ta večer prepir profesorja pri njegovem delu oviral. Neke noči pa ni mogel več poslušati vpitja in je stekel v pritličje, da opomni hišnika na red. Ta se je radi tega tako razburil, da je pustil svojo ženo, ki jo je baš nameraval preteptati, in navalil na profesorja. Ta je v strahu zagrabil staro sabljo, ki je visela na steni, da bi se z njo ubranil. Laurent pa se je kot neumen zaletel proti njemu in se z vso silo nabodel na sabljo. Ves v krvi se je zgrudil na tla in naslednjega dne od izkrvavljenja umrl. Profesor se je sam prijavil oblastem. Obsojen je bil na šest tednov zapora.

Kitajec za katoliški tisk

Neki kitajski katoličan je bral poziv katoliškega lista »Ičepao« za razširjenje. Sklical je rodbinske člane in po posvetovanju je sporočil listu: »Nisem bogat. Imam le malo zemlje in komaj vzdržujem svojo številno rodbino. Kljub temu sem pa čutil, da katoliški tisk zasluži neke žrtve od naše strani. Vsa moja rodbina je pristala na to, da prodam petino naše zemlje in kupim delnice lista »Ičepao«. Čez mesec dni dobim denar, nakar Vam ga bom takoj poslal.« In Kitajec je držal besedo ter poslal listu 28.000 Din. List »Ičepao« je bil preurejen preteklo leto po državljanski vojni na Kitajskem. Požrtvovalni Kitajec je doma iz Siensiena pri Tientsinu.

Oproščena pred poroto

Nekaj strašnega se je primerilo gospe Jeny Barian na Dunaju, ko je 23. junija tega leta hotela zmetati neke papirne odrezke v peč. Papirja ni mogla nofri stlačiti. Poklicala je svojega svaka Jožefa Tölda, ki je peč preiskal in videl, da je peč zamašena z otroškim trupelcem, ki je bilo skoro docela sežgano. — Služkinja, ki je služila pri tašči, je sežgala svojega komaj rojenega otroka. Morilka se piše Ivana Rammel in je doma iz Seifritza blizu Gmunda. Postala je že drugič nezakonska mati in ni vedela z novorojenim bitjem začeti drugega, kakor da ga je sežgala v razbeljeni peči. Prisostvovala je strašnemu prizoru, da je zoglenelo telesce popolnoma razen ene ročice, ki

Francoski minister za kolonije Maginot, Poincarejev zaupnik v francoski vladi, je imel nedavno govor, v katerem se je izjavil proti izpraznitvi tretje cone zasedenega ozemlja in je označil pristanek, da se bo tretja cona izpraznila do 30. junija 1930, samo kot pogojno obljubo.

Nogometna tekma za popravo cerkve

Član Francoske akademije Georges Le-comte je nedavno objavil članek, v katerem je javnost opozoril na zelo nujno popravo cerkve v Milly-u v Burgundiji, v katero je zelo rad zahajal slavni pesnik Lamartine. Kmalu nato se je vršila v Parizu mednarodna nogometna tekma. Organizatorji te tekme so izročili državnemu tajništvu za umetnost 32.000 frankov od čistega dobička kot dar za popravo omenjene cerkve.

Skrivnosten umor kopača zlata

Pred kratkim je bil v Santa Fe v svoji prekrasni vili umorjen večkratni milijonar Manby. Zločinci so bogatemu Angležu odrezali glavo, katero so potem drugi dan našli v pokojnikovi knjižnici.

Manby je že več let stanoval v tej vili. Bil je samec in je sploh živel skoro brez zveze z ostalim svetom. Njegovi prijatelji in znan-ci, ki so ga včasih obiskali, so na policiji izjavili, da je Manby živel v večnem strahu, da bo umorjen. Edina čuvaja sta mu bila dva psa buldoga, ki pa sta sedaj tudi izginila.

Pred mnogo leti je neki Stone odkril nedaleč od Santa Fe zlatokop, ki še danes nosi ime »Mystic Mine« (tajinstveni rudokop). Stone je imel tudi pomagajca, nekega Angleža Fergussona, s katerim je odkril kmalu za tem drugi zlatokop »Aztik-Mine«. Obadva zlatokopa sta bila mnogo let največja v Mehiki.

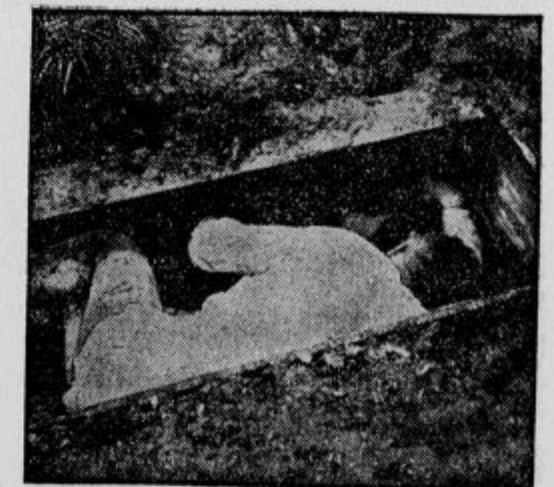
Oba druga, Stone in Fergusson, sta hitro obogatela. Toda nekega dne je Stone brez sledu izginil. Govorili so o umoru, toda oblasti niso mogle najti nobenega znaka, da se je zgodil zločin.

Stoneov naslednik je postal Manby, ki je stopil v družbo z Fergussonom in z nekim Wilkinsonom. Rudokop »Aztik-Mine« je bil prodan za veliko vsoto, toda Wilkinson in Manby sta izkopala tajen hodnik do glavnega rova in sta še nadalje izkoriščala prodani rudokop.

V januarju 1921 so našli Wilkinsona umorjenega. Glava mu je bila odrezana in našli so jo v drugi sobi. Sum je padel na neko žensko, s katero je imel Wilkinson ljubavno razmerje. Toda njej niso mogli ničesar dokazati. Od tega časa dalje je Manby živel v večnem strahu za svoje življenje. No, in sedaj je bil umorjen na isti način kakor njegov družabnik Wilkinson. — Zelo dvomljivo je če bodo oblasti izsledile zločince, dasi je brez dvoma, da jih morajo iskati med kopači zlata tistega kraja.

A.: »Skoraj bi me bilo danes dvakrat ubilo.«

B.: »Saj bi vendar enkrat zadostovalo!«

Truplo »markiza de Champauberta«, o katerem smo te dni obširno poročali, da je bil živ zakopan.

Vaša suknja

za zimo 1929/30

Vas čaka krasno izgotovljena in izredno poceni pri trdku

DRAGO SCHWAB, LJUBLJANA

Odkritje Beethovnega spomenika v Karlovih varih. Ob obilni udeležbi odličnih gostov so te dni slovesno odkrili Beethovnov spomenik, delo kiparja prof. Hugona Uherja

